

Ospet̃ vermilor ajungeva șovenismul din Un-
garia cu toți cei-ce se închină lui.

Iovu, cap fără stich.

CAICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Caicului în Sibiiu.

Troiță flămândă.

De curând s'a plămădit în Timișoara, capitala Frătușilor, edarea unei noue gazete românești de tôte ȃilele. Așa publicul român flămând de noutăți, preste puțin, se va pune în plăcută poziție, de a putea abona trei gazete românești de tôte ȃilele, și la tôte trei a remânea cu abonamentul în restanță.

Până acum am avut numai două flămândări — pardon — numai două gazete de ȃi. Amândouă au trăit din mână'n gură, folele de regulă le-a remas gol. De aici încolo o se avem trei.

Și pentru ce nu? — Unde doi n'au ce mânca, ușor pôte flămândi și al treilea!

Un sfat le-ași da eu Frătușilor. — Dacă vreau se reușiască cu gazeta lor, s'o scôtă de două ori pe ȃi, în o ediție de dimineața, și'n una de seara, ear' în ediția de seara se ofere abonenților câte o cină caldă.

De una Dumnezeu se ferească noul organ de publicitate al Frătușilor: Se nu cadă, flămândind pentru dreptate, sub anatema „Unirei“, precum Gazeta Transilvaniei a căduț!

Carbol și alte putori mirositoare.

Fiește cine pute cum pôte.

Sibiul, d'un timp óre-care, pute a carbol, ca și țiganul a sgară.

În Sibiiu mirosul de carbol singur în trei locuri nu se simte: Pe treptele Turnului, în ulița Ocnii, și sub treptele Purcarilor. În aceste trei locuri poți presăra tot carbolul din Europa și satele învecinate, că tot a usturoiu pute.

Multe alte mirósă în Sibiiu, capitala împăratului Olim, a putóre.

Mirosul de carbol însé, despre care veterinarii dobitócelor cu dóuë picióre încălțate, și cu capul oblu'n sus, susțin, că colera fuge mâncând pământ, ca și popa din Grueni de tãmâe, e regele tuturor puturilor.

De acest miros, după spusa fiacărui din Sibiiu, ai căror cai tótă ziua pipă dinaintea traficeii principale de tutun gol, și cu códa dau după muște, însuși sfântul Nepomuc din mijlocul pieței celei mari adeseori se prinde cu degetele de nas.

Eu, ca batăr pe o jumătate de ți se scap de mirosul de carbol, m'am hotărît mai dăunăđi se fac o excursiune cu trenul de după prânđ, care leagă pe Dummerkerlvon-fogarasch cu lumea civilisată, până la Tălmaciu, și se respir câteva óre aer nefalsificat de carbol.

Dedat a mânca la masa mea proprie singur table d'hote, adecă de 7 feliuri dintr'un blid, am mâncat iute sălata destinată pentru o friptură de vacă, care din întâmplare se afla încă în ciurdă, am dat la toți trei servitorii mei porunca se'mi ducă calabalicul la gară, pentru-că numai 10 minute mai lipsiau până la plecarea trenului din Sibiiu cătră Făgăraș. Neauđind însé nici unul din servitorii mei

la porunca mea, 'mi-am încărcat pardesiul pe umăr, și uitându'mi parapleul acasă, am plecat cătră gară însoțit de speranța, că dór' nu va ploua.

Am ajuns la gară în momentul, când locomotiva și aduna buzele ca se fluere, dar' fiind că conductorul, un sēcuiu gângav, nu afla iute prima silabă, cu care terminul comunicațiunei căilor ferate maghiare se începe, până a strigat „mehet“ eu me aflam deja într'un coteț — pardon — cupeu de prima clasă.

În cupeu am aflat un singur călătoriu, care, la întrarea mea părăsind poziția sa horizontală, s'a pus în poziție verticală, și se uita la mine cu doi ochi umflați de somn cât cepele dela Făgăraș, care la tîrgul trecut al Sibiiului s'au vîndut cu 40 cruceri costița.

Eu luându'mi pălăria 'i-am dat bună ziua. El însă a făcut simplu o mișcare nearticulată din cap, precum caii fac vara, ca se se apere de muște.

— Călătorești și dumniata la Făgăraș? me întrebă streinul.

— Nu, domnul meu, îi răspund — eu cunosc pe Dummerkerlvonfogarasch din copilărie! — Țînta călătorii mele e Tălmaciul, reședința de odinioară acelor șapte județe!

— Eu n'am onóre a cunoște pe nici una din cele 7 județe! — da Făgărașul departe e?

— Nu și da! — După împrejurări, Făgărașul e aprópe, și departe. Cu piciorul ajungi, spre exemplu, din satul feciorului popii din Voila mai iute la Făgăraș, decât cu acest tren. — Da, me rog, de cine am norocire?

— Eu mi's comisariu al ministeriului de agricultură!

— Da de cine am eu norocirea?

— Dumneșeu se ferească pe întreg ministeriul de agricultură de fericirea, ce dumniata o dorești — eu sum Calicul!

— A ha, dumniata ești Bolondmiska Românilor!

— Da, cu unica deosebire, că la noi Români bolunția nu e încă cǒptă pentru balamuc, ca la dumniavóstră!

— Ce e aceea balamuc?

— Balamuc e academia de drepturi pentru cei ce'și caută rótele pierdute din cap! — da ce te duce pe d-ta la Făgăraș?

— Am misiunea preainaltă se cercetez starea recoltei de ceapă din estan!

— Sublimă misiune! — Ceapa, domnul meu! măn-care națională română fiind, e un product agricol, care mestecat cu carne de óe în formă de tocană, duce cu tótă siguritatea la resolvarea cestiunii române din Ungaria, dar' regimul nostru . . . . acì comisariul ministeriului de agricultură, întindându'și întreagă ființa sa agricolă preste jumătatea cupeului, a început a horcănì.

Apoi se te mai prindă mirarea, că regimul nostru nu se îndură a ne concede libertatea adunărilor, când unul începe deja a horcănì, până ce celalalt încă nici nu 'și-a dat părerea, cum cugetă despre regim!

Așa pomenindu-me d'odată cu conversațiunea ruptă în două, pentru ca însuși se nu cad jerfă în brațele lui Morfeus, am deschis fereastra vagonului tocma la acel punct geografic, unde mărețul Hârtibaciu se îneacă în Cibin. Sîrman Hârtibaciu — cugetam în mine — tu 'ți-ai urît viața, și sigur de disperatiune, că, contele Schweinitz murind, ai ramas neregulat, te arunci în valurile Cibinului!

Nu departe de acest tragic punct geografic, se vede drumul țerii, suind cu mare greutate dealul Bradului în direcțiunea cătră Făgăraș. Uitându-me la acest drum, care, ca nebunii umblă pe dealuri, o jale adâncă m'a cuprins de mulțimea cailor, care, suind dealul Bradului 'și-au dat carnea cânilor, și pelea Agnițenilor.

Revocându'mi în memorie toți caii, care suind dealul Bradului, 'și-au lăsat copitele'n șanț, nu mi-a ramas nici atâta timp ca se'mi șterg lacrămile ferbinte de pe obraz, când d'odată aud un cal rînchedënd »Tálmács két percz.«

În Tâlmaciu m'am dat iute din vagon jos. Nu dór' ca se vöd această comună, în care sasii, fără concurență din partea românilor, flămândesc în regie proprie, ci ca se trec prin ea, și se me urc pe dealul, pe care zace așa-numita »Landskrone«, unde după spusa aerologilor, locuește cel mai curat aer din tot Fundul Regiu.

Urcându-me în vârful dealului Tâlmaciului, d'odată mi s'a deschis un prospect admirabil, de care ministrupreședintele Vekerle, la conciparea legii pentru întroducerea valutei de aur în Ungaria, nici visa n'a putut. D'aici se vede turnul bisericii popii din Voila, și în jurul turnului negura, în care orbesc boerii încinși cu teiu ai Țerii Oltului, când ies din cărcimele fiilor lui Avram, Iacob și Isac. — Veți locul, unde Reșinărenii de secolii îngropă oasele oilor ferte în căzan, și unde o societate de ovrei vrea se sape fântâna, din care se îmbete pe locuitorii Sibiiuii cu apă rece. Și dacă prevedința n'ar fi pus la spa-tele comunei Boița, Carpații, din dealul Tâlmaciului ai putea vedea turcii din Constantinopol cum beau încolăciți pe divan cafea cu caimac, și fumează tutun de bectimis.

Sătul de frumosul prospect din dealul Tâlmaciului, m'am întins la umbra unui măstacăn dealungul, și am început a cânta hora lui Morfeus, adecă a horcăni.

Dormind am horcănit așa de tare, încât, după cum mai târziu am aflat, organistul din Tâlmaciu părăsindu'și otava neuscată pe câmp, a alergat iute în sat, în presupunerea, că un nechiemat s'a înfurișat în biserică, și cântă din organe.

Cât timp am dormit, ști-va măstacănul, a cărui umbră 'mi-a servit credincios contra arșiței sórelui. Atâta știu și eu, că, dacă o șopârlă, ca se'și scurteze din drum, nu trecea pe sub nasul meu, toți cocoșii din Tâlmaciu, dinpreună cu cocoșul, care de pe putea Raiului cântând pomenește pe cei dreptcredincoși din somn, două țile'mi puteau cânta de pe ruinele corónei țerii, că pe mine nu me pomeneau din somn.

Șopârla încurcându'mi mustața cu trecerea ei pe sub nas, mai întâiu m'a speriat pe mine, apoi 'mi-a speriat somnul.

Eu am sărit ublu'n tălpi, și deja întunec fiind, am început a muta un picior după celalalt, până am ajuns la gara Tâlmaciului, cu o întârziere de tren de 15 minute. În fine și trenul lui Dummerkerlvonfogarasch a sosit la gara din Tâlmaciu. Eu m'am suit în tren, și am continuat întârzierea în direcțiunea către Sibiu. Digitized by Google

Era pe la 9 óre séra. Eu întrând în vagon mi se părea, că me aflu în Blaj, în momentul când lampele se aprind, și feștila acestora se îneacă în lipsa de petroleu. În vagon era adecă așa de întunec, ca și când ai intra într'un bibol, pe care Patița îl duce de córne.

Doi călători mai erau în vagon. Pe aceștia însă eu sigur nu'i aflam, dacă, din întâmplare unul din ei nu'și aprindea țigarea, și aruncând lemnușul aprins, un exemplariu din „Koloszvár“, ce se postase la picioréle celor doi călători, nu prindea flacări.

Ambii călători purtau fesuri turcești pe cap, și din iuțala, cu care amândoi au sărit în spatele lui „Koloszvár“, ca se'l stângă, ori-care om cu ceva combinațiuni politice, fără se fie membru activ în comitetul nostru central național-politic, nici un moment nu s'ar mai fi putut îndoi despre relațiunile amicale, ce domnesc între Turcia și Ungaria.

— Hova utazik ar ur? — me întrebă unul din cei doi turci, după ce și puțina lumină ce „Koloszvár“ împrăștia, se stânsese, și în vagon lumina întunecimea egipteană.

— Nu știi turcește, domnul meu, 'i-am respuns!

— Reden sie vielleicht deutsch, mei Herr? me întrebă al doilea turc!

— Nu te înțeleg tufă domnule! Eu o singură limbă vorbesc, și asta, de mulțimea libertăților din Ungaria, nu e iertat s'o vorbesc!

Observând cei doi turci, că eu călătoresc incognito, 'mi-au dat pace, și ei 'și-au petrecut între sine vorbind despre idea de stat maghiar, și despre înflorirea negoțului cu piei de iepure în Ungaria.

Eu de altă parte, în profundă tăcere îmi spărgeam capul cu întrebarea: Care pôte fi cauza, de regia căii ferate între Sibiu și reședința lui Dummerkerlvonfogarasch nu suferă nóptea lumină'n vagóne? 'Mi-am spart însă înzădar capul, căci alt respuns nu 'mi-am putut da, decât acela, că această cale ferată, și dela deschiderea sa e silită a continua întunerecul, în care concesionarii 'i-au dat nașterea.

În comuna Veștem, publicul din vagonul, în care me aflam, s'a înmulțit cu unul. Întrând acesta în vagon, un necunoscut 'i-a strigat: Drum bun părinte!

Estă'i popă — cugetam în mine!

Popa, pe care eu de întunerec nu'l puteam distinge după confesiune, s'a pus a ședea dinaintea mea cu dosul cătră locomotivă. Fie ori-ce popă gândeam, pentru-că, după sfânta scriptură, ori-care popă e dator a lumina înaintea oamenilor. Întunerecul din vagon așa era însă de mare, de nici popa nu putea lumina.

Era p'acì se'l întreb: Bine părinte sfinția ta, dacă te-ai pus dinaintea mea pentru ce nu luminezi? — M'am

stăpânit însă, nu cumva popa se me cunoască, că io's Ca licul, și de disperațiune se sară prin fereasta vagonului afară și se'și scrintească barba.

Pe la Șelimber, trenul lui Dummerkerlvonfogarasch mergea așa de încet, de cugetai că-î unul din acei poli-peți, care, după ce a păscut pe mănósele piscuri ale cefii, se încearcă sătul a se urca pe veaca urechilor în sus.

Eu disperat de târăitura trenului și de întunecimea egipteană din vagon, am deschis o fereastă a chestiunei orientale, dar' n'am văđut alta decât pe mașinistul, cum s'a dat de pe locomotivă jos în cucuruz, și după ce a rupt câteva tuleauă, cum a sărit ear' în locomotivă, ca se'și frigă tuleaele de cucuruz.

Stând în fereastă, un miros de carbol ca din senin me plesnește preste nas, semn că Sibiiul numai puté fi departe. *BCU Cluj / Central University Library Cluj*

În fine, câne cânește, am ajuns în gara Sibiiului. Aci, până ce'mi căutam dinpreună cu ceialalți soți de călătorie calabalicul, aud pe unul din cei doi turci strigând: Ai vai mir Iczigleben, dü host mer mei bestes Hineraug mit deiner Fersch ruinirt! Eu însă, fără se iau notiță de văetatul tur-cilor, m'am dat jos din vagon, dar' ce vėđură ochii mei? — înaintea, trenului, cu care am călătorit, erau doi cai din Bungard prinși!

Așa 'mi-am explicat ușor cum trenul nostru pâșea cătră Sibiiu tot un pas înainte și doi înapoi, întocma ca și popa din Veseud, când vine dela cârcimă beat cătră casă.

Una însă până ađi n'am fost în stare se'mi espic: Pentru ce nu se aprinde lumină în vagónele trenurilor, care comunică între Sibiiu și patria lui Dummerkerlvon-fogarasch?

De aceea eu sfătuesc pe ori-ce călătoriu, care din întâmplare nu e Diogenes, și dedat a umbla și ȋiua cu lămpașul, ca se'și ia în călătoria sa din Sibiiu până la Făgăraș lămpașul cu sine. Asta cel puțin până atunci, până când proiectul lui Dr. Wolff despre întroducerea luminării electrice în Sibiiu se va realiza, și tot omul, la lumina electrică, se va putea convinge, că calea ferată între Sibiiu și Făgăraș, abstragând dela pocinogul concessionarilor, e tot așa de superfluă, ca și presărarea ouălor de cai, ce se vęd dinaintea prăvaliei lui Lüdecke, în timpuri de coleră, cu carbol!

Anacreontică.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Medorgrosav vre-otrei măsele	Noroc mai am că scumpul vin
Cât nu pot mesteca cu ele,	Îl pot bea și nemestecat,
Oh vai și de ȋilele mele!	Căci altfel vieța mi-ar fi chin
Căci ȋile'mi trec tot nemâncat.	Așa — ȋinópte's mort de beat!

r.

Noutăți mucedo.

Tagma celor ce mint pe bani s'a împutinat în Sibiiu cu'n valoros membru. Magnificența sa — cum îl numesc Frătuții — avocatul Tănase Cimponeriu, dup'o activitate încordată până la ruperea córdelor clienților sei, s'a mutat ȕilele trecute din Sibiiu la Budapalestina.

Cu această ocasiune — așa se povestește — avocatul Tănase Cimponeriu a donat tóte pretenȕiunile sale de exęense neincassabile pentru scopuri culturale în favorul tuturor acelor comune, din care 'și-a recrutat clientela.

* * *

Episcopul Pavel, în procesul seu disciplinariu, 'și-a ales de aperătoriu pe Pituk Béla.

* * *

Comitetul central al partidului naȕional român, conchiemat ȕilele trecute la o ședinȕă plenară în Sibiiu, deplin convins, că cauza naȕională română din Ungaria, prin lătratul la lună al celor mai renumite gazete europene e deplin salvată, a petiȕionat la ministeriul lucrărilor publice pentru ocupaȕiune.

* * *

Magyar Hirșlap povestește, că, la ultimul tîrg de vite din Ibașfalău, un ungur cu pantaloni roșii, trecęnd printre biboli, un bibol l'a luat în córne și l'a trântit întru'n șant afund. Ungurul dispăręnd cu desevîrșire în mocirla din șant, bibolul s'a reîntors la locul seu destinat de providenȕa magistratului din Ibașfalău pentru casul tîrgurilor de țeară, și aștepta se-'i vie cumpărători.

Atacul bibolului antipatriotic la vieȕa ungurului cu pantaloni roșii s'a comunicat lui Magyar Hirșlap prin următórea telegramă:

„La târgul de vite din Ibaşfalău, un bibol dacoromân, corupt sigur prin ruble ruseşti, din senin a atacat pe un ungar şiua la ameaşi cu córnelile sale duşmane ideii de stat maghiar. Ungurul atacat, s'a refugiat în şanţul de apărare al cetăţii, săpat în 1848, şi numai prezenţei sale spirituale póte mulţămî înecarea sa în mocirla din şanţ, pentru că altcum bibolul dacoromanist îl nimicea cu dăsevîrşire. Pericolul dacoromanist e mare. Ministrul se dispună îmediat trimiterea unui regiment de cătane la Ibaşfalău!“

Dar' ce se veđi? Înainte de sosirea regimentului de cătane, o comisiune ad hoc, condusă de solgăbirăul competent cu asistinţă de panduri harguţi înarmati cu helebarde, şi gendarmi cu arme, care puşcă pe dinapoi, la faţa locului, a constatat, că nu un ungar, ci un simplu ţigan, îmbrăcat cu nişte pantaloni roşii a fost atacat, şi nu de un bibol dacoromanist, ci de bibolul unui sas din Şaroşul săsesc, care n'a avut nici o cunoştinţă despre împăcarea Sasilor cu Ungurii, şi că prin urmare nici un motiv nu mai avea de a turba, când vede pantaloni roşii.

Domnii Unguri gazetari.

Domnii Unguri, vedeți bine,	Decât Români și Cazaci
Sunt ómeni cum se cuvine	Și alte neamuri de draci.
Cu deosebi gazetarii	Ear' dacă'și mai vin în fire
Își pun pe nas ochelarii	Prind condeiu' cel subțire
Și prin ei — iubite frate —	Și scriu la ieremiade
Véd lucruri prea minunate	Ungurește cum se cade :
Ălțora nearătate.	„Vai de noi și ear' de noi
	Ajuns'am vremea de-apoi,
Véd în birt întrând la cină	Vom perì ca purecii
Trei Români cu o Română	Când pui zaharlin pe dênșii,
Și de loc — prin ochelari —	Că neamurile avane
Li se par .că lucruri mari	Sculatus'au în contra-ne
Aceia acolo fac	Cu securi și cu topóre
Deci ți nópte nu mai tac,	Cu propus se ne omóre,
Suflă'n trimbiți, bat în dobe	Și'n întreagă lume mare
Că Români' prins'au vorbe	N'avem scut și apërare,
Pe drot dela Rusia	Toți ne sunt nouë dușmani
Se piardă Ungaria,	Toți sunt prietini la Români,
Și d'aceea țin din greu	Deci pe ei ! ori noi ori ei
Meetinguri tot mereu,	Se ne jupuim de piei,
Și s'adună domni și dómne	Că n'avem loc lâng'olaltă
(Sub pretest că li-or fi fóme)	Cum n'au loc bróștele'n baltă !
La hotel unde serbează	Astfel strigă mici și mari
Fac gură și toastează	Șoviniști și gazetari,
Pentru Țarul muscălesc	Ear' cetitorii apoi
În glas daco-românesc.	Tremură grozav de noi
Alți gazetari când cetesc	Mai grozav ca de strigoi.
Acest lucru — înlemnesc,	Dela mic până la mare
Țiua nu mai pot mânca	Au în visuri arătare
Nóptea nu mai pot visa	Tot rêsboiu și rês bunare.

De se'nîmplă c'un Slovac
 Ori un biet de Sêrb sêrac,
 C'un Român rupt de nêcaz
 Beau o litră de vinars,
 Și gazetarii unguri
 Mii vêd povestind singuri
 Îndată cad pe gânduri,
 Că aceia conspirează
 Și fug tot din casă'n casă
 Vestind „bravului popor”
 Că făr' a lor ajutor
 Patria s'ar rêturna
 De pămêntu-ar tremura
 De trânta ce-ar căpăta,
 Că uite Sêrbi și Slovaci
 Și Români și mii de draci
 Sar în contra patriei
 Se o dee perirei.
 Atunci poporul mii crede
 Și'n vis numai strigoii vede
 Și Slovaci legând cu drot
 Pe ori care patriot
 Ce din cale'i nu s'ar da,
 Vêd și Sêrbi cu paprica
 Și Români cu măciuca
 Gata de a ataca
 Pe a lui Arpad mare viță
 Pe a lui Atila mlădiță.
 Atunci redactorii toți
 Galbini ca ceara, mai morți,
 Se pun și scriu în diare
 De străina arêtare.

Cetitori la rëndul lor,
 Tremur de frică, mai mor,
 Că se scólă „neamurile”
 C'ășa scriu gazetele,
 Apoi s'adună la sfat
 Ca țigani la păsat
 Fac gură, se sfătuesc,
 Și în urmă iscodesc
 Mor de-a salva „patria”
 De invasia asta:
 Ei decid, nene decid
 Se nu mai ȃică „pass blind”
 Ci se dea lucru la neamuri
 Sdrobinduși, sfârmând la giamuri
 Stricând școle și biserici
 De-a rebelilor nimernici
 Se aibă ce repara
 Se uite a conspira,
 Gazetarii neamurilor
 De scriu în gazeta lor,
 Că neamul cel pintenat
 E nebun, ori că e beat,
 Dacă astfel aiurează
 Atunci nobilii s'ășează
 La sfat mare și judecă
 Fără rușine ori frică
 La glôbe și pușcării
 Pe redactori morți ori vii,
 Ce nu's Unguri nici Jidani
 Pe Slovaci, Sêrbi și Români
 Că dóră s'or pocăi,
 N'or scrie că Ungurii

Sunt cum sunt, ci scrie-vor
 Că cel mai întâiu popor
 Din lume e Ungurul
 Aliat cu Jidovul.
 Deci ca eu se nu displac,
 Celor ce legile fac,
 Se nu me treȕesc din sóre
 Tírít colo la rěcóre,
 Sćrie-voiu cum place-le
 În ríndurile aste:
 Ungurii sunt un popor
 Chiar din ȕei provenitor,
 Meniȕi dup'a lor structură
 A duce'n lume cultură,
 Singuri sunt în tótă lumea
 Ce ştiu şi nóptea umbla
 Fără pic de felinar
 Că dóră nu înzădar
 Sunt ei înşişii luminaȕi
 Şi de sórte destinaȕi
 A lumina orientul
 A 'ntuneca occidentul.
 Poporul cel unguresc
 E cel mai cavaleresc
 Din cãte a esistat
 Cândva în acest regat.
 El cu natura ce-o are
 Umblă bucuros călare,
 Ear' de'i pere călăria
 Totuşi nu'şi închimbă firea
 C'atunci se suie călare
 Pe ȕeva pipei cea mare

Şi strigă tot hi şi tu
 De bubue pământul
 Şi luleaua sub dĕnsul.
 Poporul cel unguresc
 E model de bărbătesc;
 Toȕi port barbe, ba musteȕe
 Şi cióreci în multe feȕe
 Şi pinteni ca cocoşii
 Şi's sburliȕi ca curcanii.
 Poporul cel unguresc
 E pur economicesc,
 Ei ce au pun spre păstrare
 La un Izig óre-care
 Apoi umblă după posturi
 Se vîrăsc în tóte lături
 Ici unul e procuror
 Colo altul controlor,
 Dincóce unul fişpan
 Altul colo vicişpan
 Ori baremi solgăbirău
 Se facă tot bun din rĕu,
 Se chieime gendarmeria
 Unde vede primejdia
 Toȕi numai ar porunci
 Dar' nici unul n'ar slugi
 Asta fac'o şi alȕii.
 Apoi cel ce'i procuror
 Ca şi cel ce'i controlor
 Fac, hei sĕrăcuȕă lume
 Lucruri mari şi de minune,
 Toȕi, ca şi domnii fişpani
 Şi ca domnii vicişpani,

Cu notari, solgăbiraie
 Și a haiducilor potaie,
 Toți, dar' toți un lucru fac,
 „Își apăr țeara cu drag“
 De-a strigoilor răscolă
 Ce pe ei din vis mi'i scolă
 Și cari drept că's numa'n vis
 Dar' de aceea nu'i de rîs,
 Căci știți cum țice proverbul:
 „Grija păstrează curechiul“,
 Deci țipă când nu'i periclu
 Ca cel ce striga: „ia lupul!“
 Când nici urma nu era,
 Ear' când lupul se ivia
 Atunci sta și se bocea.
 Temu-me că domnii unguri
 Încăși fac curagiu singuri,
 Dar' și frica'n timp de pace
 Ear' de vre-o belea s'ar face
 Ei ar fi cei mai dintâie
 Ce-ar striga: haidați călcâie
 Dușmanul se nu v'ajungă
 Că tot pe voi v' alungă!

În trei vorbe resumat:
 Unguru'i om îngâmfat
 Și fudul dar' și fricos
 Dar' nu'i om primejdios
 Dacă'l iai cu binele
 Te-amuță cu cânele,

De'i strigi una: ebatta!
 Își ridică căciula
 Și țice: nu mânja
 Che glumnyit la dumnyata.
 Ca popor onest și brav
 Mai are el un nărav,
 Sbiară'n tôte glasurile
 Că adecă neamurile
 Gravitează spre Rusia
 Și cătră Austria;
 Ear' când colo -- ei colindă
 Și prin casă și prin tindă
 La drăguții de Muscali,
 Ei le trimit generali
 Se'i róge se'i tãmâieze
 Și se'i binecuvinteze;
 Adecă: ce fac chiar dênșii
 Ei o îpută la alții:
 Ear' ca ei, alții de-ar face,
 Pace bună ar fi de pace!
 Prin asta vor se arete
 Că ce lor le e permis
 Altora li interdîs,
 C'așa cere „patria“
 Tot așa și dreptatea
 Care'i în țara asta.
 Știți decicine's domnii Unguri?
 În Europa sunt singuri,
 Căror tôte sunt permise
 Ce altora's interdîse!

Leac în contra colerei.

Vine vestea ca vântul
 De bubue pământul,
 Că un car plin de coleră
 Nu știm de s'a răsturnat
 Și lățindu-se prin țară
 Pusus'a la secerat.
 Și seceră mari și mici
 Și moșnegi și și voinici.
 În cale'i află o mamă
 Îngrijată fără sémă
 Cum cei 5 copii și-ar crește
 Se placă celor din Pește.
 Ea ȃice mamei îndată:
 Haida cu mine surată!
 Eară mama întristată
 Rógă-se: Coleră scumpă
 Firul meu se nu se rupă
 Până 'mi-oi crește copii...
 Dar' ea'i ȃice: Nu grăi
 Ci hai cu mine îndată
 Colo'n lumea ceealaltă!
 Un bărbat întâlni'n cale
 Colera, mergênd pe vale,
 Mânând car cu patru boi
 Înjugați doi câte doi;
 El cu sbiciul 'mi-o plesni
 Și'njurând'o se resti:
 Ferește babă cu tóne
 Că te-apucă boii'n córnel

Ear' colera dinți rîngi
 Și cătră voinic grăi:
 De boii tēi nu me tem,
 La tin' veni se te chiem
 Se'mi urmeȃi acum pe loc...
 — Dar' mătușă, eu te rog
 Mai dă'mi puținel răgaz
 Baremi pân' mâni la amēȃi,
 Se'mi vȃd muierea și pruncii
 Că'ți dau și carul și juncii...
 — Mâncăȃi carul împutiț,
 Tu te gată de pornit!
 Mai mergênd mergênd la vale
 Întâlnitu-s'a pe cale
 Cu un mândru cavalier
 Tot cu arme de oțel,
 Și'ndată ce l'a zărit
 Cătră dēnsul a grăit:
 Hai jos de pe cal jupâne
 Și te ține pas cu mine!
 — Fugi din cale'mi babă hîdă
 Nu me duce în ispită
 Se scot paloșul din tȃcă
 C'atunci vai de a ta glavă!
 Dar' baba rîde cu hohot
 Și prinde calul în tropot,
 Și prindēnd pe călăreț
 Îl învață a fi sumeț,

Că'l gânjôie și'l sucește
 Și'l strâmbă și'l schimosește
 Încât bietul cavaler
 Înfricat numai ca el
 Strigă : mătușă fi bună
 Dă'mi răgaz baremi o lună
 De n'o lună, num'o ți
 Cu mândra pân' m'oi telnî
 S'o mai pup odată'n gură
 Că'ți dau cal și armătură,
 Mâncă'ți armătura ta,
 Tu de mine nu'i scăpa !

Mergînd pe drum colera
 Secera ce secera
 Dar' odată se opria
 În mijlocul satului
 La casa bogatului,
 Unde tot tineretul
 Juca hora și jocul
 De răsuna pămîntul.
 Baba hîrca mi'i ochi
 Și de loc mi'i ologi
 Și la dînsa mi'i pofti.
 Acî se fiți vîdut jale
 Și scârbă și supărare
 Junii cumplit înjurau,
 Fetele tôte plîngeau
 Copilașii țipotiau,
 Tot norodul se ruga
 Dar' colera nu'i lăsa.

Întrase gróza prin țară
 De astă schidólă rară,
 Că moșnegi, bărbați, copii,
 Babe și mueri din vii
 În o clipă toți, dar' toți
 Erau tăvăliți jos morți.

Ici mormînt de boer mare,
 Colo a unui calic tare,
 Dincóce a unui popă
 Mai încóce zace o vacă,
 Un avocat sub un plop
 Lângă gard un filosof,
 Colera triumfătoare
 Stetea în două picióre
 Și privia îndestulită
 La prada sa mult iubită,
 Șiși gîndia: de-ar mai veni
 Încă mulți la mine aci.
 Atunci, Dómne, o minune !
 Încât nu se póte spune :
 Din birt o sócră eșia
 Și la coleră privia
 Și cu zimbet îi dîcea :
 Hai surată se'ți închin
 Cu un păhărel de vin !
 Colera cum o vedea
 De loc fruntea încreția,
 Pêru'n cap 'i se sburlia,
 Și-a fugit și e fugită
 De o sócră isgonită,

Și dusă'i dusă'n pustie
 Duce-s'ar se nu mai vie
 Păn'om chiema-o 'napoi
 Se mai ducă dela noi
 Mulți mișei și renegați
 Care fac zarva'n tre frați.

De-acî pricepeți acuma
 Că colera ca și ciuma

Când undeva s'ar ivi
 Cu sócre o veți isgoni.
 Deceți'i o sócră'n cale
 Și-a fugi ca o mirare,
 Ca o stafie năucă
 Ca un duh, ca o nălucă
 Și'napoi n'a înturna
 Păn' va simți pe sócra
 Că aia'i ia puterea!

Scânteii rătăcite.

Institutele, în care episcopul Pavel își crește teologii,
 sunt spitalele conștiinței publice a unei credințe vătămate!

* * *

Proiectele de legi religioase ale lui Weckerle sufer
 de bóla muerii creierilor!

* * *

Eu singur pentru acel motiv aș dorî alianța Ungurilor
 cu Muscanii, ca se vîd câți patrioți de 5 pițule mai rămân
 în Ungaria?!

Urzică Scandalografescu.

Bugetul Ungariei pe anul 1894, primul dela introducerea valutei de aur nevădută, arată în venite un plus de 11.688 fl. preste erogate.

Eu, abstragând dela mulțimea peilor, pe care ministrii de finanțe ai Ungariei au tras contribuabililor, în nobilul scop al sanării finanțelor statului, preste urechi, susțin, că plusul de 11.688 fl. în bugetul anului 1894 e un deficit, sau racii din cartea țiganului.

Unde-î vorba de sute de milioane în venite, și sute de milioane în erogate, ca în bugetul Ungariei, plusul venitelor preste erogate în miserabila sumă de 11.688 fl. e a șeptea apă în chisălița bunăstării finanțelor statului.

Ce fac — întreb eu — cele 15 milioane de locuitori ai Ungariei, al căror poșonariu nu se deosebește întru nimica de straița țiganului, când pleacă la cerșit, cu'n plus

de 11.688 fl. în bugetul statului, din care pe suflet nici un cruceriu nu se vine?!

Din un plus de 11.688 fl. în bugetul statului, un singur magnat maghiar nu e în stare a juca batâr odată, amăsurat rangului seu, farbel!

Un plus numai de 11.688 fl. în bugetul anului 1894, e o perucă pe capul unui pleșug, care cu mulțimea părului seu voind se scótă ochii lumii, nu observă, că'n perucă 'i-au apucat molile, și el preste scurt timp trebuie se devie îndoit pleșug.

De aceea eu, abstragând dela o eventuală confiscare a bunurilor bisericesti, privesc în plusul de 11.688 fl. din bugetul statului pe anul 1894, primul pas spre bancrot, și după ce am cetit noul bilanț al statului, 'mi-a venit se strig. Abzug Weckerle, éljen a czifra nyomoruság!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi prindeți șorecii, nu'i cumperați din boltă!
Economia casnică e cea mai bogată zestre, ce femea
póte aduce bărbatului în căsătorie.

Bărbatul, care se însoră pentru altă zestre, nu merită
se aivă femeia.

Cel-ce nu se simte pe sine în stare a hrăni o femeă,
acela facă-se călugăr ori celibe, că mai bune serviții face scrip-
turii, care învétă : Creșteți și vă înmulțiți ca năsipul mării. Câț!

Nime nu se bucure la zestrea, ce nevésta'i aduce în
căsătorie, că pe lume nu există grămadă atât de mare,
pe care o nevéstă lipsită de priceperea economii casnice
se n'o póttă risipi. Găina cu nevésta fără sens pentru eco-
nomia casnică e tot un drac. Câț!

Din contra o nevestă cu pricepere de economia căsiei, rivalisează cu Dumnezeu, și din nimica'ți face ceva. Câț!

Eu cunosc un dascăl dela sate cu leafă de 300 fl. la an, care însurându-se și-a luat o fată seracă de nevestă, și și-a crescut cinci copii cinstiți, trei meseriași, un dascăl, și la o fată, măritându-o după un preot, i-a dat afară de hainele trebuincioase 200 fl. zestre, fără se datorească cuiva cu un cruceriu. Câț!

Cunosc din contră un aploiat de stat cu 1000 fl. leafă anuală și 200 fl. bani de quartir, care însurându-se a luat o nevestă cu 8000 fl. zestre. Acesta după o convețuire casnică de 9 ani c'o nevestă prăpăditore n'are nici un copil, din zestrea nevestei mai are atâta cruceri câți peri în palmă, și câte va mii floreni datorii. Câț!

Om bun, cinstit de totă lumea, harnic în slujba sa, dar' într' altele cumu' mutul mai voinic, aploiatul de stat, din nenorocire a sfeclit' o când s'a însurat. Și-a luat o nevestă crescută'n internat sub lăcat, învățată butuc, cu haine chindisite ca la balamuc. Câț!

Nevestă-sa știe astronomie, dar' nu cum se croește o ie. În matematică e mare practică. Când vrea se cum-pere ceva cu 5 fl. și are numai 4 fl. calculează corect: 5 din 4 nu poți lua, unul trebuie se împrumuți. E mare cântăreață, de la bărbatu-so de multe-ori i s'a făcut greață. Cântă la clavier ca o artistă, dar' prin bucătărie umblă mereu tristă. Vorbește trei limbi, ungurește, nemțește, fran-țozește, dar' tôte trei prost românește. Din istorie o poți întreba cruciș și curmeșis, căți răspunde mia și suta, ca la examen muta. Gătește bucate cu mult gust, tôte ne-sărate. Mâncă bine, când aduce din cost, când ferbe acasă rabdă cu bărbat cu tot de rost etc. Câț!

Cu'n cuvânt nevesta aploiatului de stat e cultă bătă, dar' din economia casnică știe numai atâta: Unde a mers mia meargă și suta Mițuluc!!

Picant.

- Domnule redactor! ieri am aflat în gazeta dumni-
tale un lucru fôrte picant!
— Me bucur! dar' en spune'mi ce?
— Un cârnaț afumat!

Bunăvoința bărbatului.

Nevésta: Tu nu înțelegi ce ai câștigat prin mine!
— Tu înloc se me cerți și se me bați, ai trebui se me ridici până'n ceriu!

Bărbatul: Bucuros te-ași ridica deu eu până'n ceriu,
daca'și ști, că nu te mai pogori jos!

Dați la Calicul

ce e al Călicului, și pe cei-ce vă fură Calicul ca se'l cetiască fără se'l plătiască, dați'i dracului.

Rușinea neamului lor sunt și vor remânea toți cei-ce fură gazete abonate de alții, și le cetesc în tufă.

Reclamați în termin de 30 de zile, și veți primi duplicate.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Administrațiunea Calicului.